

gyerekeimnek. Erre oszt ő is elhallgatott. Magyarázom, hogy az Úr tett velem csudát s elmesélem a Zsuzepet. Ők a színt se látták. Akkor most is keres a nyomorult, tudatni kéne, hogy hazakerültem. De hogy a pénzt említem, mind hegyibém jönnek. Ütheti a nyomát, Lelkes néni. Nem kerül az meg. Én a pártjára állok s fogadkozom, hogy meg az, csak a csavargók miatt biztam rá a pénzt. Vártam is nap-napután, de a Zsuzep nem került elő. A többiek kacagtak, hogy tolvaj. Én máig sem hiszem. Nem lehet az, hogy akit olyan szorongatott állapotjában küld segítségünkre az Isten, a kegyes ajándékokra tartogatott pénzünk azzal oroztassa el.

A tisztelendő urak azután is hittak, hogy tartsak velük, de én nem hittem nekik. Otthon kucorogtam, meg a szomszédunkban volt egy templom, abba kísértettem át magam. Eleinte huzódtam tőle, mert a pincéjiben a barátok csontjából volt az oltár, de még az örökmécses is. Hanem aztán megbékéltem. Nem kell a pincére gondolni s az egyik oldalsó oltárhoz úgy hozzászoktam, mintha csak itthun lett volna, a mi templomunkban.

Lelkes László

...A SEMMI SZOL...

*Te az Idő vagy, én csak pillanat,
Tűnő pont vagyok, míg Te vagy a Tér.
De a tér szerelme lüktet a pontban
S az Örök tüze pillanatban él.*

*Tartalma nélkül a Tér maga váz,
Pillanat nélkül az Idő halott:
Végtelenséged bár megsemmisít,
Végtelen erőd mégis — én vagyok!*

Krivátsy-Szüts Mária.